

Tale ved bisættelse

(Personlig indledning om afdøde.)

Vi tager afsked med (afdødes navn) lige her op til påske. Hvad påsken handler om, ja det får vi sat mange ord på her i kirken. Men i år får vi også lov til at se det for os – med den påskedug, der ligger op ad midtergangen. I lagde måske mærke til det, da I trådte ind i kirken, at I trådte ind på palmeblade. De palmeblade, der blev strøet på vejen, da Jesus red ind i Jerusalem på æselryg – på vej mod sin sidste påske. Sådan blev han hyldet – med palmeblade og hosianna-råb, indtil stemningen i løbet af de næste dage vendte, og folket i stedet råbte noget helt andet, nemlig ”korsfæst ham”.

Fra palmebladene trådte I videre hen over skærtorsdagens måltid, hvor Jesus delte brødet og vinen med sine venner og sagde: tag nu imod det her, tag imod at jeg vil dø for jer, tag imod mig og min kærlighed. De tog imod og spiste, var alle med omkring det her kærlighedsmåltid – også dem der siden skulle svigte.

Og jeres vej gik videre - ad hårde og mørke brosten, inden I kunne sætte jer inde på bænkerne. Ja, sådan kan livet være hårdt og mørkt.

Sådan var det ikke bare på Jesu tid ... og måske er det derfor, at den gamle brostensgade pludselig bliver til en almindelig dansk landevej.

Jesus er hverken den første eller den sidste, der må gå tunge skridt.

Hårdt er det f.eks. at skulle bære en kiste ind i en kirke. Uanset hvor godt og glædeligt livet var, så er det hårdt at skulle skilles og sige farvel. At skulle se i øjnene, at vi ikke har hinanden altid.

Men se, alt dette hårde – ja, al den smerte og lidelse, der i det hele taget kunne gemme sig her på Via Dolorosa, det bliver pludselig modsagt. Ja, ligefrem afløst – af en masse smukke blomster.

I dag ligger der blomster på Via Dolorosa. I har bragt dem med. Blomsterne er et udtryk for jeres taknemmelighed. De er i dag også et udtryk for, hvad vi tror og håber, når vi samles til en bisættelse her i kirken. Med dem ledes vi i retning af påskens stærke budskab.

Havde I nu mulighed for at gå videre op i koret – og kunne se, hvad der gemmer sig til aller sidst på vores påskedug, ja så vil I da også se påskeliljer. Mørke og død bliver til blomsterhav, til lys og glæde.

Altsammen på grund af påskemorgen.

Med den tomme grav påskemorgen blev der kastet et budskab ind i vores verden og vores liv, som overgår al forstand. Vi fatter ikke, hvad der skete. Hvordan kunne graven være tom? Hvordan kunne Jesus opstå?

Hvor svært det end kan være at forholde sig til – her er noget, vi griber ud efter. Vi griber ud efter budskabet om, at døden ikke skal være det sidste. Vi griber fat i, at en Gud er der for os – hver eneste dag vi lever her med hinanden, og også den dag, hvor vi ikke længere kan nå hinanden og være der for hinanden. Vi er i gode hænder. Altid. Derfor alle disse blomster. Det ender godt. Det er, hvad påskemorgen har til os.

Vi skal synge om det om lidt – i en af påskens aller største salmer:
Hil dig, frelser og forsoner. Her synger vi sådan her:

Skønt jeg må som blomsten visne,
skønt min hånd og barm må isne
du, jeg tror, kan det så mage,
at jeg døden ej skal smage,
du betalte syndens sold.

Og så kommer sidste vers:
Ja, jeg tror på korsets gåde,
gør det frelser af din nåde,
stå mig bi, når fjenden frister,
ræk mig hånd når øjet brister,
Sig: vi går til Paradis!

Sådan synger vi os i dag ind til lyset og glæden. Sådan synger vi jeres (afdødes navn) ind til lyset og glæden. Så overgiver vi da jeres (afdødes navn) til opstandelsens Gud. Vi gør det med tak for alt, hvad han har været og givet. Lad os bede.